

Джефри Арчър

Любов от пръв поглед

Андрю закъсняваше и щеше да вземе такси, ако не бяха задръстванията по улиците. Влезе в метрото, и то пълно до пръсване, и си запроправя път през пълчищата пътници по ескалатора, които се прибираха вкъщи.

Андрю обаче не бе поел към къщи. Само след четири спирки щеше да излезе отново от търбуха на земята, за да отиде на срещата с Или Блум, изпълнителен директор на клона на „Чейс Манхатън“ в Париж. Андрю не познаваше лично Блум, но като всичките си колеги в банката знаеше прекрасно с какво се слави той. Блум не определяше среща на никого, освен ако нямаше основателна причина.

През двете денонощия, откакто секретарката на Блум се бе обадила да уговори срещата, Андрю беше умувал каква ли е тази основателна причина. Очевидният отговор бе, че Блум го търси просто заради паричен превод от „Креди Сюис“ в „Чейс“ – но той надали щеше да седне да се занима с някакъв си превод. Дали пък не мислеше да направи на Андрю предложение, на което той нямаше да може да откаже? Дали щеше да го уговаря да се върне в Ню Йорк, след като той бе прекарал, има-няма, две години в Париж? В главата на Андрю се въртяха какви ли не въпроси.

Младешът знаеше, че е безпредметно да се губи в догадки: в шест часа щеше да разполага с всички отговори. Идеше му да хукне надолу по ескалатора, но пътниците до него бяха прекалено много.

Знаеше, че и той държи козове: вече близо две години оглавяваше отдел „Обмен на валута“ в „Креди Сюис“ и всички бяха наясно, че е засенчил своите съперници. Споменеше ли някой успехите на Андрю, френските банкери само свиваха рамене, докато конкурентите им от Америка постоянно се опитваха да го убедят да постъпи на работа при тях. Андрю беше сигурен, че каквото и да му предложи Блум, „Креди Сюис“ няма да остане по-назад. През последната година, опитваха ли се да го склонят да смени работното си място, той неизменно ги отпращаше с любезна хлапашка усмивка, сега обаче знаеше, че няма да му бъде толкова лесно. Блум не беше от хората, които ще подкупиш с любезна хлапашка усмивка.

Андрю не искаше да сменя банките, беше доволен и от онова, което му предлагаша в „Креди Сюис“, пък и кой на неговите години не би се радвал да работи в Париж? Но точно по това време на годината се обсъждаха премиите и Андрю бе доволен, че „има среща“ с Или Блум в американското кафене на „Джордж V“. Беше въпрос на часове някой да съобщи на шефовете му с кого го е видял.

Излезе на перона, и там беше голяма навалица и той се запита дали ще успее да се качи на първия влак. Погледна си часовника: пет и трийсет и седем. Имаше предостатъчно време, но понеже не искаше да закъснява за срещата с господин Блум, се промуши през мъничка пролука, отворила се в блъсканицата отпред, и застана така, че да се метне с първите във вагона. Дори и да не се споразумееш с господин Блум, и през близките години изпълнителният директор на „Чейс“ щеше да бъде сред най-влиятелните хора в банковото дело – ето защо Андрю не искаше в никакъв случай да закъснява и да прави лошо впечатление.

Зачака търпеливо влакът да се покаже от тунела. Погледна през релсите към отсрещния перон и се опита да отгатне какви ли въпроси ще му зададе Блум. Колко е заплатата ви сега? Можете ли да прекъснете договора? Поучавате ли премии? Желаете ли да се завърнете в Ню Йорк?

На отсрещния перон за влака в южна посока също имаше много народ и Андрю се разсея: зърна млада жена, която си гледаше часовника. Сигурно и тя бързаше за среща, на която не биваше да закъснява. Жената вдигна глава и Андрю в миг забрави за Или Блум. Загледа като омагьосан дълбоките кафяви очи. Непознатата така и не забелязваше своя обожател. Беше висока към метър и седемдесет, имаше съвършено овално лице, мургава кожа, която никога нямаше да се нуждае от грим, и прилична на грива вълниста коса – никой фризьор не би могъл да я накъдри така. Андрю си помисли, че е сбъркал пероните, но бе твърде късно да предприеме каквото и да било.

Непознатата беше облечена в светъл шлифер с пристегнат колан, който не оставяше съмнения колко стройно и изваяно е телцето ѝ, а краката ѝ – доколкото изобщо се виждаха, допълваха съвършения „пакет“. По-добър от всеки, който можеше да му предложи господин Блум.

Младата жена пак си погледна часовника, сетне, внезапно усетила, че Андрю се е вторачил в нея, вдигна глава. Той ѝ се усмихна. Непознатата порумения и сведе глава точно когато от противоположните посоки на перона се зададоха два влака. Хората, застанали зад Андрю, се юрнаха вкупом – да заемат местенце в чакащия влак.

Когато той потегли, на перона беше останал само Андрю. Младежът се извърна към влака в другата посока и загледа как той набира бавно скорост. След като влакът се скри в тунела, Андрю се усмихна отново. На отсрещния перон също имаше само един човек – непознатата, която този път отвърна на усмивката му.

Сигурно ще попитате откъде знам, че това е действителен случай.

Отговорът е прост. Разказаха ми го тази година, на десетгодишнината от сватбата на Андрю и Клер.

КРАЙ

© Джефри Арчър

Jeffrey Archer

Сканиране, разпознаване и редакция: Abalone, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12277>]